

ond. — För resten skall jag säga dig att jag kunde. Var god och håll inne med dina smädelser, annars . . .

— Annars! — gäckades Bertha försmädligt och låtsade reda sig till strid. — Vill du boxas, så kom bara hit.

— Inte skulle jag trott, att du kunde göra dig till så der, Jenny, — sade Bella med öppen förtrytelse. — Du hade ju kort förut varit den värsta att gråla öfver lexan.

— Ni äro sådana feiga harar, — skrek Bertha och gick sin väg i vredesmod.

Hanna sade ingenting, men den blick hon under timmen gaf de begge kamraterna, visade större grämelse än de bittraste ord. Allt sådant grep henne, icke personligt, men hon liksom förödmjukades å alla flickors vägnar. Allt hvad man i allmänhet beskylde flickorna för: ytlighet, flärdfullhet, brist på sanningskärlek, det sårade henne djupare, ju oftare hon blef vittne till, att det egde grund. Och det låg hos henne, så ung hon var, ett starkt begär att bortsopa all falskhet ur lifvet, allt, som ej hade sanningens fullgoda, gedigna halt. Hon gladdes öfver att klassen så enhälligt opponerade sig mot osanningen och dess bevekelsegrund, men teg, eme-